

[Eva Ree.]

fleste børnehaver mellem 20 og 40 kr. om ugen, det er vist i omkring 90 pct. af børnehaverne. I vuggestuerne er betalingen noget højere, fra omkring 40 til 60 kr. om ugen i 75 pct. af vuggestuerne. De færreste betaler mindre, og 20 pct. betaler mere. Det vil da også være forkert at hævde, at en generel forhøjelse på de foreslåede 5 pct. ikke vil kunne mærkes. Det kan det selvfølgelig, men jeg vægrer mig nu lidt ved at tro på de tal, som blev nævnt af hr. Albertsen.

Derimod vil jeg gerne nævne, at venstre med tilfredshed har bemærket, at socialministeren i sin fremsættelse gør opmærksom på, at det er hensigten at forhøje den indtægtsgrænse, der ligger til grund for bevilning af friplads. Det er en betragtning, jeg er enig i, og i den forbindelse vil jeg gerne spørge ministeren, om det kan oplyses allerede i dag, hvilken forhøjelse af indtægtsgrænsen man stiler imod. Jeg vil også gerne vide, i hvilken grad fripladsernes antal kan forøges. Mange daginstitutioner har jo lange ventelister.

Jeg har egentlig et spørgsmål mere til ministeren, affødt af den betænkning, der udkom for nylig om familiens og børnenes tilpasning, afgivet af kvindekommisionen. I denne betænkning står der side 35, at man på daginstitutioner ser mindst til børn fra socialt ringest stillede hjem, fordi betalingen er for høj, og fordi der mangler oplysning om adgang til støtte.

Hvis det er ministerens hensigt, at fripladsernes antal skal forøges, og det tror jeg det er, tror jeg også, det vil være værdifuldt, at der finder en bedre oplysning sted, og jeg vil gerne tilføje, at vi inden for venstre er rede til at drøfte dette spørgsmål under det kommende udvalgsarbejde.

Jeg ville også gerne, om der allerede nu kunne svares på et spørgsmål om, hvorvidt det cirkulære, der omtales i samme betænkning og på samme måde, cirkulære nr. 58 af 31. marts 1965, stadig anvendes. Det oplyses nemlig, at der i dette cirkulære, som altså er 5 år gammelt, stilles visse betingelser ud over økonomisk trang for at opnå friplads, og at disse betingelser, som det hedder, „af nogle forældre kan opleves som diskriminerende.“ Da betænkningen som sagt er udkommet for nylig, finder jeg det godt og rigtigt, om det foreliggende lovforslag kunne

ændre på en sådan bestemmelse, hvis cirkulæret altså bruges endnu.

Jeg skal på mit partis vegne anbefale et positivt udvalgsarbejde.

Grethe Philip: I anledning af hr. Albertsens bemærkninger tidligere om støvsugerbanden og dens virksomhed vil jeg gerne henvise til de mere generelle bemærkninger, hr. Valbak tidligere har gjort her i dag i forbindelse med behandlingen af et andet lovforslag. Han sagde dengang, og jeg kan ganske tilslutte mig hans opfattelse, at det må være nødvendigt af og til at skære i nogle af de udgifter, vi har, også i de lovbundne udgifter, hvis der skal blive plads for udvidelser på andre områder. Der vil ofte dér være tale om områder, der er betydelig vigtigere for befolkningen, og som måske også har en betydelig mere social side end nogen af de bestemmelser, vi kan tænke os at skære bort.

I øvrigt vil jeg gerne først fastslå, at vi i vort parti sætter som et mål, at der fremover bliver mulighed for alle forældre for at få deres barn anbragt i en børnehave. Jeg ser også med stor glæde, at der efterhånden bliver oprettet en hel del halvdagsbørnehaver ud over landet. Jeg tror, det på mange måder tilfredsstillende et behov og passer både til det, som børnene kan få udbytte af, og til forældrenes ønske om at have børnene anbragt en tid uden for hjemmet.

Jeg vil tilføje et ønske om, at man ude i landdistrikterne i højere grad end tidligere vil oprette børneinstitutioner, specielt børnehaver. Vi ved alle, at der efterhånden er ved at blive meget lang afstand imellem børnene på landet, og at de ofte fuldt så meget som bybørn trænger til at møde andre børn under pædagogiske former.

Men så kan man jo stille spørgsmålet: hvilken standard skal disse døgninstitutioner have? Der stilles efterhånden meget store krav til oprettelsen af institutionerne, krav af en sådan art, at man gang på gang ude i landet hører forundring over, at det virkelig er nødvendigt, at man skal op på denne standard. Man har vanskeligt ved at frigøre sig for en fornemmelse af, at de sundhedsmæssige krav måske ligger lige i overkanten; det er dog raske børn, det drejer sig om, og ikke syge børn. Jeg vil derfor gerne her ved denne lejlighed spørge social-